

hel Del store Regninger, og at de nu er betalt af den socialdemokratiske Finansminister, der desuden har lagt sig i Selen for at betale saa meget af Statsgælden som muligt. Der afbetales i Aar 33 Mill. Kr., uden at ny Gæld er stiftet. (Jønson: Det er pænt). Det er pænt, men det er bare galt. Forholdet er jo rigtigt nok, at der afbetales 32,66 Mill. Kr., men paa den samme Finanslov er der optaget Laan under § 26 C., og der hedder det: „Indtægt ved Salg af indenlandske 5 pCt. p. a. rentebærende Statsobligationer til et Beløb af i alt 12 Mill. Kr., udstedte i Henhold til Lov Nr. 185 af 20. Marts 1918.“ Det giver 11 040 000. Altsaa, naar man skriver i en Pjece, at vi slet ikke laaner, er det slet ikke rigtigt; man bilder blot Folk noget ind. Nej, man laaner 11 Millioner og afbetaler ordinært paa Statsgælden 11,7 Millioner, idet Afdragene paa den indenlandske Gæld er 8,8 Millioner og paa den udenlandske 2,9 Mill. Kr., med andre Ord: man laaner akkurat lige saa meget, som man afbetaler ordinært paa Statsgælden. Saa har vi tilbage 20,8 Mill. Kr., som afbetales til Nationalbanken i Henhold til Valutaordningen. Og nu er det morsomt at se, at de, som vilde inddrage halvfemte Hundrede Millioner fra den private Formue, de gaar nu med til en Valutaordning, hvorefter Halvparten, 10 Mill. Kr., tages af Indkomsten og Halvparten gennem indirekte Skatter, i Virkeligheden de samme Skatter, som man har raset saa voldsomt imod, den Gang Venstres Regering sad. Men de er blevet meget klogere nu, siden de har dannet Regering og staar med Ansvar! Man kan meget vel nu tage 2 Mill. Kr. mere paa Luksustold, 2 Mill. Kr. mere paa det bajerske Øl, 2 Mill. Kr. paa Vin, og man kan bevare de 4 Mill. Kr. paa Omsætningsskatten af Motorkøretøjer — ja, nu bliver det omtrentlig 6 Mill. Kr. Hvem skulde have drømt om det, da vi gik til Valg? Da var det noget ganske andet: da skulde man tage Formuen og importregulere. Men da man kom til Magten, kunde man ikke alene bevare de Skattelove, vi havde bragt til Veje under Ministeriet Neergaard, men man gik videre i Teksten og kunde konsumere en halv Snes Millioner mere i to Aar paa den indirekte Beskatning. Det er dog værd at notere. Jeg kunde for øvrigt ønske, at ogsaa dette kom til at staa i „Social-Demokraten“ i Morgen, at saadan bar man sig ad. Man kastede sit eget over Bord og gik over til de Tanker, der havde be-

sjælet de to Regeringspartier, som tidligere havde Magten. Jeg ser, at et æret Medlem ryster paa Hovedet. Men ak, saadan er det nu alligevel.

Jeg vil gerne sige et Par Ord om de Vanskeligheder, der er finansielt. Det ærede Medlem Hr. Rode sagde, at der er en Del, og det er der ogsaa; thi man laaner jo. Paa den kommende Finanslov er der et Laan paa 15 Mill. Kr. Og en virkelig Balance uden Laan naas ikke paa det Statsregnskab, som følger Finansloven. Jeg ser meget vel, at der er Vanskeligheder, og har spurgt mig selv: Hvor ligger egentlig disse Vanskeligheder? Hvor er det, vi er for højt oppe? Naar jeg undersøger det, ser det saadan ud, at medens man i 1922—23 havde et Overskud af Driften paa 3,4 Mill. Kr., i 1923—24, bortset fra de 40 Millioner, som Finansministeren afskrev, et Overskud paa 27,4 Mill. Kr. og i 1924—25 et Overskud paa 14,6 Mill. Kr. og saaledes paa Driften har naaet et ikke ubetydeligt Overskud, stiller Forholdet sig paa Anlægsparagraffen, § 26, saaledes, at der i 1922—23 var et Underskud paa 63,7 Mill. Kr., i 1923—24 et Underskud paa 33,4 Mill. Kr. og i 1924—25 et Underskud paa 47,9 Mill. Kr., og saa maa jeg tilstaa, at det efter min Mening er her, man er kommet for højt op. Man er kommet for højt op med Anlægsudgifterne, thi for at man skal kunne dække disse, skal der være et ualmindelig stort Overskud paa Driften, og jeg tror, at det i det hele taget vil blive vanskeligt at oparbejde et saadant Overskud. Dette vil jeg gerne henlede Opmærksomheden paa, idet jeg ser og hører, at man ogsaa udenfor denne Sal altid retter Blikket mod de sociale Udgifter paa Finansloven. De er vel kommet højt op. Men alt, hvad der angaar Sygekasserne, Aldersrenteloven, Hjelpekasserne, Enkebørn o. s. v., de egentlige sociale Udgifter, er ikke det, man i første Linie skal have Blikket rettet imod, naar man tænker paa Besparelser, men derimod dette, at man ikke kommer for højt op med Anlægsudgifterne, thi maalt efter tidligere Finanslove før Krigen ligger vi meget højt oppe i saa Henseende. Og jeg tror, som sagt, ikke, at der er Mulighed til Stede for, at man kan faa et Budget med saa stort Overskud paa Driften, at det kan dække dette helt og fuldt. Jeg vil dog tro, at blot man naaede dertil, at Statens Anlægsudgifter til Jernbaner o. s. v. forrentede sig, kunde man se bort fra, om de